

אגדת דשא

מחזה ישראלי חדש על אהבה וכדורגל

מאת: שי להב

דרמטורג ובמאי: רוני ניניו

עיצוב תפאורה: דנה צרפתי

וידיאו ואנימציה: ירון שין jewboy

עיצוב תלבושות: דליה פן

עיצוב תאורה: רוני כהן

שירים: הפרברים

עוזר במאי: איתמר מנדלסון

גירסת 24.11.17

הדמויות:

דודי לייבוביץ' - לייבו- בעל חנות נעליים

ענת- אשתו

אפרים, "פופאי" - החבר של לייבו

גרשון- אוהד שרוף של הפועל חיפה, חבר ילדות של אביו של לייבו שנפטר

נילי- צחקנית, פקידת בנק

אורי- בנה בן ה-10

תמונה 1**אביב 1998**

קריין: מבזק חצי- תקציר מארועי היום: בירושלים נערכת כרגע עצרת של תנועת ארבע אימהות, הקוראת לנסיגת צה"ל מרצועת הביטחון בלבנון. מחר יפתח בתל אביב באופן רשמי קומפלקס גורדי השחקים מרכז עזריאלי, ויהפוך למבנה הגבוה ביותר בישראל. כדורגל בליגה הלאומית. הפועל צפרירים חולון גברה על הפועל חיפה בתוצאה שתיים אחת.

דודי לייבוביץ', 55, (להלן "לייבו") עומד לצד אשתו, ענת לייבוביץ', 48, על במה חשופה מתפאורה. לייבו נראה לחוץ נורא, ענת מעט חסרת סבלנות. לייבו מתקרב לעבר מיטה דמונית.

לייבו: אבא, אתה שומע?

ענת: דודי, בקושי יש לו דופק.

לייבו: ואז, פתאום, משום מקום, ערבובייה ברחבה שלנו, דקה שבעים, ארז שקרוקה דוחק רגל, וגול. אחת אפס לצפרירים חולון. אתה קולט? הקבוצה האחרונה בטבלה עושה עלינו חגיגה. מאותו רגע, כל האדומים הגיבורים עולים למעלה, וצפרירים בבונקר. מה זה בונקר, אבא? כמו הבונקרים בתעלה שהיית בהם בהתשה. וכלום. לא נותנים להתקרב לשער. אבל אז... דקה 89. ג'ובאני לוקח כדור, מעביר אחד, מעביר שניים, שואל את השוער לאיזה צד הוא רוצה את זה ובום. אחת אחת. גול מדהים, אבא. מדהים! עכשיו, השופט מוסיף שלוש דקות זמן פציעות. ועוד פעם. כל הקבוצה עולה למעלה. למעלה. גלים גלים. וצפרירים מתחפרים על קו השער. אין סיכוי להיכנס. ואז, משום מקום, אנחנו זוכים בקרן. ג'ובאני מגביה, ומעל כולם, כו-לם, עולה רן בן שמעון, מלטף את הכדור בקטנה עם הפדחת, והכדור הולך לאט לאט, לצד השמאלי של החיבורים. גוללללל!! שתיים אחת, הפועל חיפה!! לפני שאנחנו מספיקים להבין מה קורה, השופט שורק לסוף המשחק. אתה מבין את זה אבא? אנחנו ווינרים. ווינרים!

לייבו מביט שוב באביו, ומבין שהוא לא שמע דבר. הוא מציץ בענת, שמביטה בו בתוכחה ברורה.

לייבו: מה?

ענת: הוא לא שומע כלום, דודי. דודי, זה נגמר

לייבו: שומדבר לא נגמר. הוא איש חזק, והוא יעבור את זה. (שר) מתוק התפוח והים הוא מלוח

ענת: אוי נו אל תתחיל עם זה עכשיו... פרברים טרופיקל, 81. כל הרופאים אומרים לך שזה נגמר.

לייבו: למה את רעה?

ענת: דודי, די, נו. אתה סתם משלה את עצמך. לא ניצחנו והוא לא יצא מזה. תיבת הזמרה נפרדת.

לייבו: שתי גיטרות והפרברים, 76.

ענת: טעות, 74.

לייבו: טוב, אולי הוא לא שומע, מכל התרופות. אבל הוא בטוח רואה. אני מרגיש את זה. אבא, תסתכל. תסתכל שנייה... הבנת? שתיים אחת לנו. ניצחנו, אבא. ועשינו את זה בגלל שלא ויתרנו. גם כשהכל נראה כבר אבוד. אל תתייאש, אבא. אל תתייאש. כי בסוף, בזמן פציעות, הן בן שמעון יגיע והכל יהיה בסדר!
אבא, תחזיק מעמד. עוד יש סיכוי לאליפות. תחזיק מעמד, שתוכל עוד לראות את זה! אתה שומע אבא?!

תמונה 2 – טקס לאבא וענת עוזבת

תמונתו של האב המנוח, במסגרת שחורה, יורדת מלמעלה לתוך הבמה החשופה. מעומק הבמה מגיחה הטריבונוה. עליה מתיישבים לייבו, ענת, ושני גברים נוספים. אפרים ("פופאי") שחר, 45, במראה טיפוסי של גבר ישראלי בגיל העמידה וגרשון אנטמן, 68, איש חמור סבר וכרסתן. כל הארבעה לובשים חולצות של "הפועל חיפה" בכדורגל. לצידם יש צלחות ובקבוק אלכוהולי. גרשון מוזג מתוכו לתוך כוסיות קטנות. הארבעה מרימים את הכוסות, מחווים אותן למול תמונתו של המנוח.

גרשון: בשביל חיים!

כל השלושה האחרים, אחריו: בשביל חיים!

גרשון: עכשיו ביס מהמטיאס.

לייבו: אתה יודע שאני לא סובל דג מלוח.

גרשון: תאכל. זה בשביל אבא שלך

לייבו טועם בכוח מהמטיאס. כולו נגעל.

גרשון: ענת'לה, מטיאס

ענת: אכלתי.

גרשון: יופי. עכשיו, סמל

הארבעה אוחזים בסמל הקבוצה, הרקום על צד שמאל של החולצה, מקרבים אותו לפיהם ומנשקים.

גרשון: ועכשיו, נאום (עובר לפאתוס) חיים, אתה היית בשבילנו כמו... (נגמרות לו המילים. לפתע מבחין בהרינג) כמו דג מלוח. ידעת איך לשחות, בין ה... גלים של החיים, גם כשזה היה מאד אה... מלוח. (מרוצה מעצמו) לא ככה, ילדים?

לייבו: אבא שלי מת, ואתה קורא לו דג מלוח.

גרשון: הוא היה מבין את זה. אבא שלך ואני הולכים יחד ככה, עוד מ...

פופאי: הגימנסיה בלודג'

גרשון: בדיוק! (מחבק את פופאי) תורך. תאמר משהו בשביל המנוח.

פופאי: חיים, אחרי שאבא שלי הלך אתה היית כמו אבא בשבילי. אספת אותי מהטריבונוה, ילד בן שבע, ולימדת אותי הכל. לאכול הרינג,

גרשון: מטיאס!

פופאי: לקלל בידידש, לרמות בפוקר. היית איש משכמו ומעלה

גרשון: יפה, יפה מאד. מרגש. אתם יודעים, מאז שאני וחיים היינו ילדים, היו לנו שני חלומות. אחד, שהפועל חיפה תזכה באליפות

לייבו: כשאתה היית ילד, הפועל חיפה עוד לא נולדה

גרשון: שקט! אני מדבר על חזון. על רעיון מופשט. אתה מבין בכלל מה זה, רעיון מופשט? תסבירי לו ענתל"ה

ענת שוב מנותקת. לא עונה. כולם שמים לב שמשהו עובר עליה.

גרשון: מה קורה איתך ילדה שלי?

ענת: כלום. תמשיכו

גרשון: בקיצור, החלום השני היה שיום יבוא, יום יבוא ואני וחיים נהפוך למשפחה. חלום שרק הלך והתחזק, כשהגיעו הנאצים יימח שמם

לייבו: אתם עלייתם לארץ לפני השואה

גרשון: מדובר ברעיון מופשט. נו באמת, איך אתה מתנהג... ועוד באמצע הטקס לזכר!

פופאי: גרשון, די.

גרשון: אני עצוב. מותר לי. ואתם יודעים למה אני עוד יותר עצוב? כי חיים זכה לראות את הבן שלו ואת הבת שלי באים בברית הנישואים. אבל הוא לא זכה לראות מהם נכד. ועכשיו, לזכרו, הנקמה הכי גדולה תהיה להביא נכד לחיים ליבוביץ'!

לייבו: נקמה במי?

גרשון: בחירותניקים! במכביסטים! בציונים כלליים!!

לייבו: גרשון אבא שלי מת מסרטן

גרשון: ענתל"ה, אתם תביאו לנו נכד

ענת: אבא די

גרשון: החיים קצרים. אנשים מתים. אי אפשר לחכות

ענת: זה מה זה לא לעניין עכשיו אבא

לייבו: מה אתה מסתכל עליי ככה?

גרשון: אני את שלי אמרתי. נכד, ואליפות. נכד זה עליכם. ואליפות... אליפות זה על כולנו. העונה הזאת הלכה קקן. לא פלא שחיים מת ביום שהפסדנו שתיים אחת לצפרירים חולון. אבל עוד מעט מתחילה עונה חדשה. וחיימק'ה, אני אעשה הכל כדי להגשים את החלום שלנו. בעוד יומיים יש אימון ראשון וכולנו מתייצבים כאן (לענת) אל תשכחי את הסנדוויצ'ים.

ענת: אני לא אהיה פה

גרשון: מזתומרת? אז מי יכין את הסנדוויצ'ים?

ענת: תכין בעצמך

גרשון: מזתומרת?

ענת: זאת אומרת שאני לא אהיה פה ומישהו אחר יכין את הסנדוויצ'ים. כל אחד מותר לו לרדת לספסל לפעמים.

גרשון: איפה תהיי?

ענת: אני טסה עוד חמש שעות

לייבו: מה? לאן?

ענת: לפאריז.

גרשון: היא טסה, ואתה לא יודע שהיא טסה?

לייבו: אמרנו שנעשה אירופה בקיץ.

גרשון: איזה מין בעל לא יודע שאשתו טסה?

פופאי: גרשון!...

גרשון: (ללייבו) אה? מה יש לך להגיד?

פופאי: גרשון..

גרשון: מה גרשון, גרשון, אל תפריע עכשיו

פופאי: גרשון, הם צריכים לדבר לבד

גרשון מבין סוף סוף, משתהה ומתחיל ללכת באי רצון בולט עם פופאי. ואז נעצר כדי להקשיב. פופאי גורר אותו משם.

לייבו: מה הסיפור ענת?

ענת: אני לא צריכה שתלווה אותי הלאה...

לייבו: אלברשטיין, '89. פאריז אה... ווי מאדאם, נו מאדאם

ענת: נוער שוליים, '90. צרפתית אף פעם לא הייתה הצד החזק שלך

לייבו: ברור. בלילה בלילה אני חולם רק בספרדית

ענת: שמעת. אני טסה לפאריז.

לייבו: מה? את מפסידה את המשחק בשבת?

ענת: מה אתה חושב, שלי זה קל?

לייבו: עם מי את נוסעת?

ענת: עם המשרד.

לייבו: זו השתלמות מקצועית?

ענת: סוג של...

לייבו: מה אתם לומדים שם, דיני קרואסון? (לא מגיבה) יש לי רעיון. אני אצטרף אליך בראשון אחרי המשחק, תעשי כמה ימים של השתלמות, נבלה יחד, ונחזור.

ענת: אני לא בטוחה שאני חוזרת.

לייבו: מה, תישארי בצרפת?

ענת: לא חוזרת אליך, דודי. אליך

לייבו: מה? פתאום עכשיו, פתאום היום?

ענת: די!! שלמה ארצי, 70'. נו, די, ממש לא פתאום. ניסיתי לדבר אתך ברצינות מיליון פעם, אבל תמיד ברחת לאיזה שיר או בדיחה. ואז אבא שלך חלה, ו..

לייבו: היית צריכה לחכות שהוא ימות

ענת: זה נשמע רע כשאתה מציג את זה ככה. אבל כן, זה באמת לקח יותר משנה

לייבו: ונתת לי גם את השבעה. כל הכבוד. יום ראשון דיכאון, יום שני עצבני אבל ביום שישי – יש בעיר מסיבה

ענת: בנזין, 82'. אתה יודע שאני מעדיפה את תיסלם

לייבו: נו ברור. את מי תעדיפי? חבורה אותנטית של פועלים מהקריות, או ילדי שמנת מזוייפים מגוש דן? (פאזזה) איך את מפילה עליי עכשיו דבר כזה?

ענת: ואם הייתי מחכה עוד שבוע זה היה משנה משהו? דודי, אני לא יכולה, אני מרגישה תקועה. אני צריכה לרוץ קדימה

לייבו: אני ארוץ איתך. אני רק אעצור מדי פעם בצד, להסדיר נשימה

ענת: הבדיחות שלך כבר לא מצחיקות אותי.

לייבו: את יודעת איזה נעליים מכרתי אתמול להומלס? נעלי בית! סטגדם! אל תגידי שזה לא הצחיק אותך. אולי זה בגלל שלא היכרת עוד את המוכרת החדשה שלי עדי-דאס

לייבו: ענת! (נעצרת) זה באמת עושה לי טוב לראות מטוס ממריא דרך דמעה שקופה.

ענת: מאיר אריאל, 78.

תמונה 3 – מונולוג "היא עוד תשוב"

לייבו: אל תסתכל עליי ככה, הכול בסדר. יש עליה הרבה לחץ במשרד. אולי זה דווקא טוב.
היא תאכל כמה שבלולים, תשחרר קצת קיטור, ואז תחזור. היא תחזור אבא!

תמונה 4 – ענת חזרה! (לוקחת תקליטים)

דירתו של לייבו. הוא פותח את הדלת. במפתן עומדת ענת.

לייבו: בונד'ור!

ענת: היי

לייבו: למה לא השתמשת במפתח?

ענת: כי אני כבר לא גרה פה, דודי.

לייבו: שאני אעשה לנו קפה?

ענת: אני לא באתי לקפה

לייבו: בסוף את תמיד שותה

לייבו: מה את עושה?

ענת: לוקחת את התקליטים שלי, כמו שסיכמנו

לייבו: מי זה סיכמנו? את ואת?

ענת ממשיכה לקחת תקליטים.

לייבו: תשאירי אותם בינתיים פה, עד שהכל... יתבהר

ענת: לי הכל בהיר ומובהר. ואני רוצה לשמוע מוזיקה בדירה שלי

לייבו: איזה דירה?

היא לוקחת כמה תקליטים יחד ושמה בשקית.

לייבו: מה פתאום אותם?

ענת: השלמה ארצים זה שלי

לייבו: לא, לא כולם. רק אלה שאחרי "תרקוד". השלב שבו הוא בגד באמנות והפך לחזיר קפיטליסטי. מזכיר לי מישהי

ענת: חה חה, כמו ששם צחקנו לא בכינו שנים

לייבו: מאיר אריאל, '78.

ענת: לא מתאים לך, דודי. '84, מהאלבום השני.

לייבו: את רואה? בגלל זה אסור לך לעזוב. מה אני אעשה בלעדך

ענת: זו הבעייה. לפעמים אני לא יודעת אם אני אשתך או אמא שלך

לייבו: נו, אז מה אני אעשה לבד?

ענת: תמצא מישהי אחרת שתטפל בך. אפילו פיליפיניות לא מחזיקות מעמד כל כך הרבה שנים

לייבו: לא לא לא "שיער" זה שלי.

ענת: "שיער". זה שלי

לייבו: אני קניתי אותו בירושלים

ענת: לא. אני קניתי אותו בירושלים

לייבו: את יודעת, ששיער התחיל בכלל על במה באוף ברודוויי?

ענת: דודי, תן לי את התקליט

לייבו: (מתעלם) מי היה מאמין שהאיזוטריה ההיפית הזו תכבוש את העולם. ב-1970 הוא נחת גם פה, עם הביצועים הבלתי נשכחים של גבי שושן, צביקה פיק והשחקן הנשכח צדוק צרפתי

ענת: דודי, תרפה כבר

לייבו: (בחיקוי של צביקה פיק, מתוך המחזמר) "יש לי חיים, אמא..."

ענת: דודי!!!

לייבו: הפרברים טרופיקל? את לוקחת לי את הפרברים?

ענת: אני קניתי אותו

לייבו: לי. את קנית אותו לי.

ענת: צודק. קח

לייבו: בסדר... תלכי. תגורי לבד. תחפשי את עצמך. תרוצי קדימה. כל מה שאת אומרת. אבל התקליטים יישארו פה. יחכו לך. כל פעם כשתרצי, תבואי ותקחי

ענת: אתה פשוט לא מבין מה קורה פה, הא?

לייבו: ברור שאני מבין. אני קראתי על זה בעיתון. כל הסיפור הזה, של משבר גיל ארבעים, זה כבר מזמן לא רק של גברים. בגלל ה... פמיניזם ושולמית אלוני. גם נשים חוטפות את זה

ענת: בגלל שולמית אלוני לנשים יש משבר גיל ארבעים?

לייבו: גם, גם. ותשמעי מה הסימפטומים. רצון לשינוי מהותי ומיידי. מיאוס בכל מה שמתקשר לחיים של פעם

ענת: דודי, לא נסעתי עם המשרד.

לייבו: אז עם מי נסעת?

ענת: הנה בא הקטע הבנאלי - עם גבר, וזה לא היה לצורכי עבודה.

לייבו: אז לאיזה צורך זה היה?

ענת: זה עודד.

לייבו: עודד מהמשרד?

ענת: כן, ואנחנו ביחד.

לייבו: ביחד מה?

ענת: אוקי, אני אסביר לך את זה שוב. דודי, אני עזבתי אותך, ועכשיו אני עם עודד. אני גרה אצלו, אני שוכבת איתו, אני שומעת איתו תקליטים. איזה חלק במשפט הזה אתה לא מבין?

לייבו: למה. זה מה שאני לא מבין, למה.

ענת: למה.. חוץ מהעובדה שאין לנו ילדים? כי נמאס לי לחיות עם מישהו שעוד מוכר נעליים, באמצע העשור החמישי לחייו

לייבו: אני לא "מוכר". זו החנות שלי

ענת: זו החנות של אבא שלך, שאתה ירשת. וכמו שאני מכירה אותך, היא תיראה ככה גם בעוד 20 שנה

לייבו: אני אשפץ אותה, ענת. אני מבטיח לך. ואני גם אשפץ אותנו. קצת שפריץ על התקרה והכל ייראה כמו חדש (לא מגיבה) נו, ענתי, זה אני.. היי, יש בנו אהבה והיא תנצח

ענת: אריק איינשטיין, 95. לא נראה לי

לייבו: מה לא נראה לך? החלק של האהבה או של הלנצח?

ענת: גם וגם.

לייבו חושב כמה שניות.

לייבו: את שיקרת לי. בחיים לא שיקרת לי. או שאני לא יודע.

ענת: קום, תתעורר כבר...

לייבו לא יודע איך לכבוש את כעסו/ עצבונו. אז הוא נעמד מול ענת ומתחיל לשיר בהפגנתיות את האינטרנציונאל.

לייבו: קום התנערה עם חלכה, עם עבדים מזי רעב, אֶש הַנְּקָמוֹת הַלֵּב לְחֻקָּה,

לקראת אוֹיֵב הכּוֹן לְקָרֵב... סטלין, 1917!!

היא מביטה בו, בפרצוף של "מה נהיה ממך", ואז יוצאת. לייבו נראה המום. הוא מתקרב לדלת, חושב קצת ואז מסתובב ומועד על קופסת הנעליים.

לייבו: (מביט בתמונת אביו) מה אתה מסתכל עליי ככה? ואיפה אתה, כשאני באמת צריך אותך, הא? מרוב נעליים נשארתי בלי נעליים!

תמונה 5

אחרי חודשיים

ספסל ברחוב, ולצידו – הכניסה לחנות הנעליים של לייבו. מעל הדלת כתוב "נעלי ליבוביץ". ובקטן: "מיסודו של חיים ליבוביץ' ז"ל". על הספסל יושב לייבו, לצידו פופאי חברו. כרגע הוא אוחז בעיתון ספורט ונראה נרגש מאד.

פופאי: הקבוצה הציגה משחק שוטף ושובה עין בכל חלקי המגרש, ולא הותירה כל סיכוי ליריבה. שובה עין זה יפה לא?

לייבו: תמשיך נו

פופאי: (מקריא מהעיתון) אפילו זקני הפועל חיפה לא זוכרים פתיחת עונה כזו...

לייבו: תמשיך תמשיך

פופאי: עם יכולת כזו, האוהדים האדומים יכולים להתחיל לפנטז על אליפות הסטורית פניו של פופאי מתקדרים בבת אחת. גם אלה של לייבו. פופאי מניח מיד את העיתון בצד, כאילו ראה קללה.

לייבו: הוא כתב את המילה המפורשת?

פופאי: הנה, תראה. "אליפות". שחור על גבי לבן

לייבו: שחור בעיניים..

פופאי: בשביל מה הוא היה צריך לכתוב את זה? בשביל לעשות לנו נאחס?

לייבו: הוא מכביסט הכתב הזה. זה ידוע.

פופאי: כן הא?

פופאי חושב, ואז מחייך, שולף נייר ועט ומתחיל לשרבט במרץ.

פופאי: אבל תראה. זה פילוח משחקי הפתיחה של עשר השנים האחרונות. וזה... של השבת האחרונה. לייבו, משהו מיוחד קורה פה

לייבו: כן. כל הכבוד מינה צמח.

פופאי: אתה מסכים אתי שמהו קורה פה?

לייבו: לגמרי..

פופאי: ניצחון בשבת הבאה על מכבי יפו, וזו הפתיחה הכי טובה שלנו, ב-23 שנים אחרונות.

לייבו: עזוב, עזוב עכשיו... תן ליהנות מהרגע

פופאי: צודק. (שתיקה) אתה יודע מה זה אומר, שלוש אפס מחזור פתיחה

לייבו: שהולך להיות לנו שבוע טוב

פופאי: אולי אפילו ייכנס לך איזה קליינט לחנות

לייבו: זה המצב הרגיל

פופאי: אבל אתה לא עושה שום דבר כדי לשנות את זה!

לייבו: סליחה, אדון עובד בנמל שלא זוכר איך נראית אנייה.

פופאי: אתה רואה? בשביל זה צריך וועד חזק

לייבו: שנינו יושבים פה עם העיתון. אז מה אתה יורד עליי?

פופאי: לייבו, לי יש אישה, ושני ילדים וקביעות. ומה אתך?

לייבו: מה אתי?

פופאי: לא יודע, תעשה עם עצמך משהו (חושב) לך לחוג

לייבו: חוג? איזה חוג?

פופאי: פיסול בגזר, אנא אערף? העיקר שתצא כבר מהבית

לייבו: מה נהיית לי, ענת?

פופאי עדיין שותק.

לייבו: מה?

פופאי: לא עזוב

לייבו: מה?

פופאי: עזוב, נו

לייבו: לא לא, אתה תגיד את זה. ועכשיו

פופאי: לייבו, היא קורבה רצינית, כן? ואתה יודע שאני לא מדבר איתה מאז שהיא דפקה לך ת'קטע. אבל!

לייבו: אבל..?

פופאי: אפשר להבין אותה. היא רצה קדימה, ואתה נשארת במקום

לייבו: כל הזמן הקדימה הזה. די כבר! לך מפה!

פופאי: לייבו, נו, בוא נגיד ת'אמת. אתה יושב בחנות ולא עושה כלום

לייבו: טוב לי ככה

פופאי: אתה עצלן.

לייבו: לא רוצה לראות אותך. לך קדימה! רוץ נו, רוץ!

פופאי: תקשיב. אתמול הבאתי ל-ורד חזייה חדשה. אמרתי לה שזה לכבוד יום הזיכרון

לייבו: מה קשור יום הזיכרון?

פופאי: לזכר הנופלים. תקשיב, עוד אחד. אתמול בלילה ישבתי עם ורד ודיברנו על המוות. אמרתי לה – אם אני מגיע למצב של צמח, תנתקי אותי מהמכונה. אתה יודע מה היא עשתה? (לייבו לא עונה) זרקה את הטלוויזיה?

לייבו: אישה שמנה נכנסת לחנות נעליים, ומבקשת מהמוכר מגף שיתאים לרגל שלה. אז הוא עונה לה: ניסית כבר את איטליה?

לייבו: מי זאת?

פופאי: מי?

לייבו: זאת שצחקה. אתה שמעת אותה? סוף סוף אני מצליח להצחיק מישהי... אתה יודע כמה זמן עבר מאז שאישה צחקה מבדיחה שלי?

פופאי: אוקטובר 84. סיפרת בדיחה בבר..מצווה של הבן של לוונטל, וגיסתו מתה מצחוק.

לייבו: אבל לאן היא נעלמה?

פופאי: מי, הצחקנית?

לייבו: כן.

פופאי: אני לא יודע לאן היא נעלמה, אבל היא החזיקה שקית של הקונדיטוריה של ח-גית

לייבו: אני הולך לח-גית.

פופאי: לא, אתה לא יכול!

לייבו: למה לא?

פופאי: נו באמת כאילו אתה לא יודע את החוקים, צריך לפעול לפי מצב הקבוצה. כל משחק משפיע על דבר חשוב אחד שקורה אחריו. הנה, בשבת ניצחנו שלוש אפס, ועכשיו בחורה צחקה מבדיחה שלך. יש הקבלה. ניצחון יוצא דופן, מאורע משמח יוצא דופן. זהו, נגמר להשבוע. כל מה שיקרה **מעכשיו**, כבר תלוי במשחק הבא.

לייבו: אבל אני רוצה לראות אותה היום.

פופאי: אבל אתה לא יודע מה ייצא מזה, נכון? צריך עוד ניצחון, עוד ניצחון אחד לייבו, ואז אתה יכול לפגוש את הצחקנית. יאללה, לקחתי את הנעליים. ביי

פופאי הולך. לייבו מדבר לאבא שלו.

לייבו: מה אתה אומר, לחכות? נו ברור שאתה אומר לחכות. את מי אני שואל.. תעשה לי טובה, דבר שם עם האחראי למעלה ותעשה שנצח את מכבי יפו בשבת, אוקיי?

תמונה 6

הטריבוניה. במהלך משחק (המשחק מוקרן על מסך גדול, אחורי). פופאי עומד, כשגבו למגרש, ומנהיג בשירה את הנערים (הדמיוניים) העומדים מולו בטריבוניה. הם שרים באקסטזה, "כולם יודעים שחיפה אדומה, חיפה אדומה חיפה אדומה" לפי מנגינת "צוללת צהובה".

(נכנס גרשון)

גרשון: (לפופאי) איפה לייבולה שלך? כבר חצי שעה בתוך המשחק...

פופאי: לייבו לא הפסיד משחק אחד של הפועל, מאז גיל שלוש. אז להירגע בבקשה.

פופאי "מעביר" בידו לשיר הבא. הוא מושך בכוונה את המילים.

פופאי וגרשון: מי שלא קופץ ירוק, מי שלא קופץ ירוק!

(הפועל מבקיעים, לייבו נכנס)

גרשון: אורן ניסים הבקיע, ודודי ליבוביץ' הגיע...

פופאי: או, שולם עלייכם! ראית ת'גול?

לייבו: ראיתי ראיתי

פופאי: מה יש לך לייבו, אתה נראה כאילו חטפנו גול!

לייבו: (כמעט בלחש, לפופאי) נגמר החריף אדום, בדיוק כשהגעתי לשווארמה חזן

פופאי: אוי אלוהים!

לייבו: תהיה בשקט. שהוא לא ישמע... (מסמן לעבר גרשון)

גרשון: מה ישמע?

פופאי: נגמר החריף אדום, בדיוק כשהגעתי לשווארמה של חזן

גרשון: (ללייבו) אוי הברוך. ובחריף הירוק לא נגעת!

פתאום נשמע רעש של אוהדים, שמתחלף בזעקות שמחה. הקבוצה הבקיעה שער נוסף.

גרשון: תדע לך, שבגללך לא ראיתי את הגול, רק שתדע לך! מי נתן את הגול?

פופאי: ג'ובאני

גרשון: אוי ג'ובאני, שתהיה לי בריא. (ללייבו) לא יכולת להתאפק? לאכול אחרי המשחק?

לייבו: הייתי רעב

גרשון: פוץ!

פופאי: רק הגעת ונתנו גול! הקמע של הטריבונה או לא?

(מצב מסוכן לטובת הקבוצה היריבה שמסתיים בשלום)

פופאי: (ללייבו) רואה? הכל טוב.

לפתע נשמעת שריקה חזקה. השריקה למחצית.

גרשון: אני יורד למטה להחליף להם חולצות.

פופאי: (למוכר חטיפים באצטדיון) בייגלה! בוא לפה.

לייבו: תגיד פופאי, אנחנו מובילים שתיים אפס, נכון?

פופאי: זה מה שכתוב על הלוח.

לייבו: אז מה הסיכוי שזה נשאר ככה עד הסוף? מבחינה סטטיסטית

פופאי: אדון לייבו התחלת להתעניין בסטטיסטיקה! יפה מאוד

פופאי מבצע חישובים

פופאי: טוב. תשמע. ההסתברות שמכבי יפו תחזור משתיים אפס היא 12 וחצי אחוז

לייבו: נו זה כלום!

פופאי: זה לא כלום, אבל זה נראה טוב.

[לייבו מגיע להחלטה]

לייבו: הלילה אני הולך לצחקנית.

פופאי: לייבו זה כולה מחצית לא נמאס לך להתגרות בגורל?

לייבו: אנחנו נראים טוב, אתה בעצמך אמרת.

פופאי: זה נכון...

לייבו מחכה במתח להחלטה של פופאי

לייבו: נו?

פופאי: בסדר, אבל אני לא יכול לשלוח אותך לשם בלי חימום קל.

לייבו: מזתומרת?

פופאי: בוא נעשה איזה משחק תפקידים קטן, חימום. אני הצחקנית, אתה... אתה.

לייבו: אבל אני, אני. פופאי- אני לא רוצה. לא מסוגל.

פופאי: נו, יאללה הפועל. זה בסך הכול אימון מסירות קל.

לייבו: אבל אתה בכלל לא מכיר אותה.

פופאי: מה זה חשוב?

פופאי: (בדמות אשה) איך קוראים לך?

לייבו עושה פרצוף. לא עונה.

פופאי: נו.. תזרום כבר.

לייבו: אני לייבו. ואת?

פופאי: שירז

לייבו: קוראים לה נילי!

פופאי: (בעצבים) מה זה חשוב נו??

לייבו: (מתחיל מהתחלה) היי שלום, קוראים לי לייבו ולך?

פופאי: שירז.

לייבו: שירז אה? את פרסייה?

פופאי: מה אתה עושה? מה אתה ישר מתקיף עם עדות?

לייבו: צודק, סליחה, צודק

פופאי: תתחיל עוד פעם. ודבר לעניין, בלי הבדיחות קרש שלך

לייבו: אוקי.. נעים מאד. קוראים לי לייבו. יש לי חנות נעליים, ובשעות הפנאי אני אוהב לאכול ערגליות ולהקשיב למוזיקה. בעיקר של הפרברים. (לפופאי) איך זה?

פופאי: זוכר ת'רידה שלנו לליגה ארצית? אז כזה

לייבו: טוב מה אתה רוצה? בחיים לא עשיתי דבר כזה, ענת התחילה אותי

פופאי: דודינקה אתה מבאס אותי. תקשיב לי טוב אתה צריך להכתיב את הקצב של המשחק מהרגע הראשון. לעלות בטירוף, להרים כדורים לחלוצים ולהוציא את ההגנה שלה משווי משקל.

לייבו: הפועל חיפה בחיים לא הוציאה מישהו משווי משקל

פופאי: בסדר. ברגעים גורליים צריך לגלות גמישות טקטית. הכל תלוי במשפט הפתיחה שלך. אני הייתי הולך על משהו כמו... הייתי רוצה לקטוף את העיניים החומות שלך, כמו שקטפו את פולי הקפה האלה

לייבו: ואם היא שותה תה?

(נכנס גרשון)

גרשון: (ללייבו) תדע לך, שהחבר'ה בחדר הלבשה שמעו על החריף אדום. רק שתדע לך!

לייבו: מעניין מאד מאיפה הם שמעו על זה.

גרשון: אה.. חיפה מקום קטן (אה, חיפה זה... זה ירידה)

לייבו: אבל הנה גרשון, אנחנו מובילים

[שריקת הפתיחה למחצית השנייה נשמעת]

פופאי: הנה הם באים, השדים האדומים! הנה, הם באים...

תוך כדי השיר, כולם קמים מהמושב בדאגה. הפועל חטפה גול. רק שתיים אחת. גרשון מביט בלייבו במבט זועם, של "אין צורך במילים". לייבו משפיל מבט. המשחק ממשיך.

פופאי: למה?? עוד לא התחילה המחצית!!

גרשון: (בקול רם בכוונה) אני יורד לספסל. לקחת את הבגדים לכביסה (אף אחד לא מגיב) ממילא זה נגמר.

פופאי: אמרת שאתה הולך לא?

גרשון: שה, שה

פופאי: לא, לא. מה זאת הטיילת הזאת?? אל תיתן לו! תעיף את זה, תעיף את זה ליציע!

לייבו: אבא, איך אני זוכר אותך עומד עם הידיים ככה (מכסה את עיניו בידיו), אבל מציץ... שתיים אחת לנו. אסור שנחטוף עכשיו גול. אסור... תסדר שם משהו, שיישאר שתיים אחת. אבא...נו-

פופאי: טוב שוער! חכה, קח את הזמן, תשכב, מה אתה קם כל כך מהר?! תשכב! פתאום הוא ממחר, מה אתה רץ לי?!

[ביט וידיאו של מצב מסוכן]

לייבו: (לפופאי) זהו, הא? הלך עלינו

פופאי: הכל בסדר. רשת חיצונית. להעביר למעלה

לפני שלייבו מספיק להבין נשמעת שריקת הסיום. פופאי ולייבו מתחבקים. לייבו שולח חיוך לשמים, ומתקרב לגרשון בחיוך רחב. גרשון לא נראה שמח כלל.

פופאי: (ללייבו) וואו לייבו זה היה קרוב. מה אתה יושב? יאללה, טוס הביתה. יש לך דייט הלילה.

גרשון: (ללייבו) מה אתה מרוצה? אם לא היית מאחר, היינו נותנים להם חמש חתיכות!

תמונה 7

לייבו בחדר מדרגות, עומד מחוץ לדלת, שעליה כתוב "משפחת גזית". הוא במתח אימים. מתקרב לדלת, כמעט מקיש, מתרחק ממנה, כמעט הולך משם ובסוף חוזר ודופק. את הדלת פותחת **נילי גזית**, 40, בחורה נאה וחייכנית. היא יחפה. לייבו מוקסם בעליל, ומאבד את המילים.

נילי: כן...

לייבו: (לוקח אוויר) אישה שמנה נכנסת לחנות נעליים, ומבקשת מהמוכר מגף שיתאים לרגל שלה. אז הוא עונה לה: ניסית כבר את איטליה?

נילי מביטה בו, לא מבינה מה הוא רוצה ממנה. הלחץ של לייבו גובר.

לייבו: אה... שר האוצר נכנס למסעדה רומנית מזמין צ'ורבה. פתאום מגיע שר הנגב והגליל. אה... (נילי עדיין לא מגיבה) תגידי, את מוכנה אולי לצחוק שנייה?

נילי: מה?

לייבו: סליחה. אני מצטער. חל פה בלבול חמור

נילי: סליחה, אני מכירה את הבדיחה הזאת, על השמנה ואיטליה

לייבו: שמעת אותה ברחוב מסדה?

נילי: כן

לייבו: וצחקת?

נילי: כן.

לייבו: אני סיפרתי אותה.

נילי: בגלל הצחוק שלי באת?

לייבו: מכירה את העוגת תפוחים בקונדיטוריה של ח-גית, עם מינון מדוייק של אבקת סוכר, שיושב פנטסטי עם הכמויות של...

נילי: תפוחים.

לייבו: בדיוק. דיברתי עם ח-גית. ביום שצחקת, כן? בקיצור – שאלתי אותה אם הייתה אצלם אישה, בסביבות השעה תשע חמישים ושש בבוקר, שאולי... באמת קנית שם. אז הנני כאן. זה מוגזם שבאתי, הא?

נילי: זה מצחיק

לייבו: אז תצחקי עוד פעם

נילי: אני לא צוחקת בפקודה

לייבו: צחוק כמו שלך לא שמעתי בשום מקום. -אה, אני לייבו

נילי: נילי.

לייבו: נילי...ברור. יש גם אדון... נילי?

נילי: לא, אדון נילי אין.

לייבו: ברור...

נילי: הכל ברור לך, אה?

לייבו: נילי, אולי זה יישמע מעט מרחיק לכת, אבל... אני אוכל להצחיק אותך על איזו תערובת מהבילה של פולי קפה וחלב דל שומן?

נילי: אתה מזמין אותי לקפה אצלי בבית?

לייבו: אפשר בקפולסקי

נילי: אתה מוזמן להזמין אותי לקפה אצלי בבית. בשבת.

לייבו: שבת?

נילי: אתה דתי או משהו?

לייבו: לא לא. שבת. אין כמו שבת. מתי בשבת?

נילי: חמש כזה (שוב צוחקת)

לייבו: חמש?

נילי: על כל דבר אתה עונה בשאלה?

לייבו: למה את שואלת?

רק אחרי כמה שניות, נילי מבינה שהוא מתבדח, ואז פורצת שוב בצחוק.

לייבו: אני יכול לעמוד פה שעות, רק להביט עלייך צוחקת

נילי: תתאפק עד שבת. ביי

הם מחייכים אחד לשנייה. נילי סוגרת את הדלת, לייבו נותר לעמוד. אחרי כמה שניות, הוא מתחיל לרדת במדרגות. אלא שאז הוא נמלך בדעתו, חוזר לעבר הדלת ודופק. נילי פותחת.

נילי: מה?

לייבו: אנלא יכול בשבת. מצטער. זה... איזה אילוץ, שצץ ממש עכשיו.

נילי: בחדר מדרגות?

לייבו: יש עכשיו מכה של אילוצים. הם תוקפים בכל מקום. אתם חייבים לרסס פה

נילי: איך אתה אוהב את הקפה שלך?

לייבו: את חייבת לדעת את זה, לפני שניכנס?

נילי: לא, אנחנו לא ניכנס

לייבו: יש לך גופה בבית?

נילי: יש לי ילד בבית

לייבו: ילד? אמיתי?

נילי: לגמרי. (פאזזה) אז מה? שנוותר?

לייבו: כן, אני אשתה תה. זה נהדר שיש לך ילד! איך קוראים לו?

נילי: אורי. בן 10.

לייבו: גם הוא צחקן?

נילי: הוא קיבל ערכת מדען צעיר, יכול להיות שעוד מעט תתפוצץ פה כל הדירה.

לייבו: אז מה נעשה?

נילי: נשתה פה, בחדר מדרגות.

לייבו: פה?

נילי: כן. איך אתה שותה את הקפה?

לייבו: כמו תה. אני באמת אשמח לתה. אבל שהתיון יהיה בכוס בדיוק חמש שניות. אחת וחצי סוכר, אבל שהחצי יהיה טיפה גבוה. ותעשי קצת "פו" אחרי הערבוב. שלוש נשיפות, לא יותר.

נילי צוחקת.

לייבו: נילי

נילי: (מסתובבת) מה?

לייבו: זו לא היתה בדיחה (היא צוחקת עוד יותר)

נילי משתתקת בבת אחת.

נילי: (טיפה בחשש) או קיי...

לייבו: ... הייתי רוצה לקטוף את העיניים החומות שלך, כמו שקטפו את פולי הקפה האלה

נילי: זה תה והעיניים שלי ירוקות

לייבו: והן משגעות.

נילי: אתה אוהב ירוק?

לייבו: אחד הצבעים ה... לגיטימיים, ירוק. אבל אין כמו אדום. תדעי לך

לייבו: ואיפה.. אבא של הילד, אם אפשר לשאול?

נילי: לא יודעת. (האור בחדר המדרגות נכבה, נילי קמה להדליק אותו) אוי רגע אני אדליק את האור.

לייבו: נפרדתם?

נילי: אף פעם לא היינו ממש יחד.

לייבו: זה בטח קשה. רק את והילד

נילי: אני לא מתלוננת. מה איתך?

לייבו: אני? גם. שונא קוטרים

נילי: לא, אני מתכוונת. רווק, גרוש? מחפש מהצד?

לייבו: נפרדתי מאשתי, אחרי 25 שנה. רגע לפני חתונת הכסף. נשארתי בלי חתונה ובלי כסף.. (אחרי פאזזה קצרה, הוא ממשיך) האמת שהיא עזבה אותי, לטובת מישהו שרץ מהר.

נילי: אני שונאת לרוץ

לייבו: היא אוהבת. אני- בבית ספר, כל פעם שרצנו, הייתי נעצר בכיכר זיו לאכול לפלאפל. אבל אולי לא הייתי צריך לספר לך

נילי: למה, אני מתה על פלאפל.

לייבו: חבר שלי פופאי אומר שאסור לי לספר לבחורות שאשתי עזבה אותי. הוא אומר שזה לא סקסי

נילי: אני חושבת שכנות זה סקסי

לייבו: בגיל עשר ראיתי בטעות את השכנה שלי ערומה. ומאז היצאתי לה כמה פעמים

נילי: ולמה אתה מספר לי את זה?

לייבו: לא יודע, חשבתי לרוץ עם הקונספט הזה, של כנות

נילי: יש לכם ילדים?

לייבו: לא

נילי: כי... לא רציתם?

לייבו: אני פשוט לא אוהב את דרך ההכנה

נילי: אתה לא חייב לענות

לייבו: לזרע שלי יש.. חוסר אוריינטציה.

נילי: מה?

לייבו: קשה לו בשחייה. הוא עצלן.

נילי פורצת בצחוק. מתעשתת.

נילי: סליחה, אני מצטערת.

לייבו: זה בסדר. זו בעיה שלו.

נילי: כנראה שגם הוא עוצר לפלאפל בכיכר זיו.

לייבו: בקיצור, אם את חולמת על התרבות, כדאי שנסיים כאן ועכשיו

אורי: (מפנים הבית) אמא...

נילי: אני חולמת רק על שנ"צ.

אורי: (מפנים הבית) אמא!

נילי: ילד אחד מספיק לי לגמרי.

לייבו: אז מה את אומרת על יום שלישי?

נילי: שלישי?

לייבו: הוא בא אחרי יום שני

נילי: שלישי אני לא פנוייה. גם רביעי לא. אורי בנוער שוחר מדע. מה עם חמישי?

לייבו: בחמישי אני פורק סחורה.

נילי: אתה עובד נמל?

לייבו: לא, אני סוחר סמים. סתם... יש לי חנות נעליים. במסדה, ליד איפה שצחקת...

נילי: אה, החנות של חיים??

לייבו: חיים זה אבא שלי.

נילי: חיים נעלייבוביץ! איזה איש מקסים, מה שלומו?

לייבו: נח על משכבו. בשלום.

נילי: אוי אני מצטערת. כשהייתי ילדה קטנה הייתי מגיעה לשם המון

לייבו: למה את לא מגיעה לשם היום?

נילי: לא יודעת...

לייבו: חבל. דווקא יש לי מבצע על הקבקים שאת נועלת. ויש במלאי מידה 39

נילי: איך ידעת מה המידה שלי?

לייבו: תופתעי כמה אפשר לדעת, רק מלהתבונן על נעליים. וכפות רגליים

נילי: מה למשל?

לייבו: למשל שנוחות זה דבר שמאד חשוב לך.

נילי: אוקי..

לייבו: אפשר רגע? [מושיב אותה]

נילי: אתה קורא בכף רגל?

לייבו: את לא עבד של מוסכמות. קבקי עץ היום זה לא שיא המודה, ובכל זאת את נועלת אותם. וגם... כשהגעתי היית יחפה, ונעלת את הקבקים לכבודי, זה אומר שיש לך אינטואיציה טובה, וזה גם מאוד מרגש אותי.

(שתיקה. האור נכבה בחדר המדרגות, לייבו קם להדליק אותנו)

נילי: בוויקנד הבא אני ואורי בקמפינג. רוצה להצטרף אלינו?

לייבו: קמפינג זה שישנים בחוץ, באוהל נכון?

נילי צוחקת

לייבו: אפשרות מעניינת... נשמע.. כיף. אבל, וויקנד, זה... שבת

נילי: מה הסיפור שלך עם שבת?

לייבו: שבת? אין כמו שבת...

תמונה 8 - אני לא בא בשבת

הטריבונוה, שעת יום. זה אימון, לא משחק. פופאי וגרשון צופים. גרשון היחיד שעומד, לבוש בטריינינג של הקבוצה, מסתובב נסער, ו"מתדרך" את השחקנים בקולניות.

גרשון: יפה מאד רן! כן, אורן, אל תוותר לו, רוץ קדימה! לא, לא, לא! תקשיב פעם למה שאומרים לך... (ליתר האוהדים)

פופאי: גרשון, בחייך. אתה עובד משק, לא המאמן

גרשון: אני היחיד שאומר להם את האמת בפנים! הם צריכים אותי! הנה, תראה את הג'ובאני הזה, כבר לא סוחב, עוד לא התחיל האימון וכבר הוא מחזיק את הידיים על המותניים תאמין לי סוס מת. איפה רובי יאנג??

פופאי: מה אתה רוצה ממנו?

גרשון: מה אני רוצה ממנו?

פופאי: רק אתמול הוא חזר מפציעה

גרשון "מעכל" את דברי פופאי, ומסתובב לעברו באובר דרמטיות.

גרשון: סליחה... אולי אני מתבלבל, אבל אני שמעתי ממך טון של פקפוק בדברים של גרשון איינהורן? אתה יודע שכשאתה עוד היית בבטן של אמא שלך, שמה עם כל ה... פרענקינים מהמערות, אני כבר גיליתי את איציק אנגלנדר? מפה, מהספסל הזה! אז עכשיו... שקט!

פופאי: אה כן? ומאז בילינו את כל שנות השמונים בליגה הארצית, במשחקים נגד יהוד ורמת עמידר. אז למה שאני לא אפקפק בגרשון איינהורן? אנגלנדר...

לטריבונוה נכנס פתאום לייבו. הוא נראה מהורהר.

גרשון: למה אתה מאחר? למה אתה מאחר?? חברים, הקבוצה הזאת, זה המשפחה שלנו. המורשת! והעונה הזאת היא עונה חשובה מאוד. אנחנו צריכים לקחת את הקבוצה, יד ביד, אל המקום הכי גבוה שיש. שזה אומר, לא לאחר אף פעם למשחקים. וגם לא לאימונים! אתה הבנת את זה, מר לייבוביץ'?

לייבו: (לפופאי, בשקט) פופאי, בוא תגיד לי מה אומרים המספרים על המשחק בשבת? אני רוצה לעשות רק מה שהמספרים אומרים

גרשון: איזה מספרים?

פופאי: (אל לייבו) תקשיב, הרקורד שלנו עם מ.ס. אשדוד בשנים האחרונות הוא 75 אחוז לטובתנו.

לייבו: נו בסדר. אבל אתה צריך לשקלל לתוך זה את התוצאות של שתי הקבוצות מתחילת העונה

פופאי: יפה מאד! יש לנו פה סטטיסטיקאי חובב

לייבו: אז מה התוצאה?

פופאי: אחרי השיקלול, הסיכוי שאנחנו מנצחים הוא 88.6 אחוז

לייבו: זה המון

פופאי: כן, אבל זה הפועל חיפה. פחות ממאה אחוז ודאות זה לא מספיק.

גרשון: פופאי ולייבול'ה, גמרתם עם השטויות?

לייבו: (לגרשון) אני... לא בטוח שאני מגיע למשחק בשבת

גרשון: אני אולי לא שמעתי טוב. אני כבר לא צעיר. מה הוא אמר?

לייבו: שאולי אני לא אהיה במשחק

פופאי: מה?

לייבו: אני בקמפינג

גרשון: קמפינג?

לייבו: בשבת

גרשון: בשבת?

פופאי: עם הצחקנית?

לייבו מהנהן.

גרשון: כל פרוחה שמזמינה אותך לאוהל שלה אתה כבר מוותר על משחק?

לייבו: אל תקרא לה ככה

גרשון: אני אקרא לה איך שאני רוצה

לייבו: גרשון, אל תקרא לה ככה

גרשון: איזו בחורה כבר תסכים לקפוץ עליך, אם לא איזה צצקה?

לייבו: (בעצבים) הבת שלך. 25 שנה!

גרשון: עובדה שבסוף היא קיבלה שכל...

פופאי: (לגרשון) למה אתה מדבר ככה? אתה אמרת שהיום שענת עזבה לזרקה את לייבו היה יום אבל בשבילך

גרשון: נכון. אבל זה היה באשמתו! (מצביע על לייבו) אם הוא לא היה יושב על התוכע'ס כל היום ולא עושה כלום, זה לא היה קורה

לייבו: (שוב מתרומם בכעס) הבת שלך תפסה לה מישהו אחר, וזרקה אותי! אתה יודע איך קוראים לזה גרשון? בגידה! ויש לזה עוד כמה מילים. פחות יפות!

גרשון: לייבו... לייבול'ה... אני מצטער. (לייבו עוצר) אתה הרי יודע שאני ואבא שלך היינו כמו אחים. ואתה, כמו בן בשבילי לייבול'ה

לייבו: אז למה אתה מדבר אליי ככה?

גרשון: כי... אני עוד לא התרגלתי לכל הפרידה הזאת. זה לא היה בתכניות. זה לא חלק מה...

פופאי: מורשת

גרשון: בדיוק, תודה! אתה יודע שלא דיברתי איתה חודש, מרוב שכעסתי עליה? עשה לי טובה. תגיע בזמן למשחק בשבת. אנחנו צריכים אותך, אתה הקמע של הקבוצה! לייבו, בחייך, קמפינג יש לך כל השבוע, אל תעקור נטוע.

לייבו: בשבת אני בקמפינג.

גרשון: תדע לך, אתה יורק על המורשת של אבא, רק שתדע לך.

גרשון מתרחק משם בהפגנתיות, לוקח מטאטא ומתחיל לטאטא. הוא יוצא מהבמה תוך טאטוא. לייבו נותר ליד פופאי. פופאי מביט בו, בפרצוף שלא מסגיר מה הוא חושב.

לייבו: מה?

פופאי: מה מה? הגזמת קצת.

לייבו: הוא חושב שהוא יכול להגיד לי מה שהוא רוצה....

פופאי: לייבו, אתה לא הפסדת משחק בית של הפועל מאז שהשאירו אותך שבת, בינאר 71.

לייבו: אני מצחיק אותה.

פופאי: את הצחקנית.

לייבו: ואני רוצה להמשיך להצחיק אותה.

פופאי: שמע. אני אומר כחבר – קדימה הסתער. אבל כאוהד, אני לא אסתיר ממך. יש פה בעייה לא פשוטה. רועדות לי הביצים לייבו. בכל זאת יש לך פה תפקיד מרכזי, אתה הקמע של הטריבונוה. וויי וויי... תראה לאיזה קונפליקטים אתה מכניס אותי לייבו. אני הולך על הקמפינג

לייבו: סופי???

פופאי: סגור. And may the force be with you

תמונה 9

הקמפינג. נילי ואורי בונים את האוהלים. לייבו מגיע, שומע טרנזיסטור.

רדיו: "ואנחנו עוברים לזוהייר בהלול, באצטדיון קרית אליעזר, כדי לבדוק מה התחדש במשחק המרתק בין הפועל חיפה והפועל פתח תקווה. אלייך זוהייר"

נילי: לא ידעתי שאתה אוהב כדורגל

לייבו: זה במקרה היה מכון על רשת בית.. אני, בנאדם של אקטואליה...

נילי: (מחייכת) אה הא

זוהיר בהלול: (בוקע מהרדיו) כן דני, ואיזה משחק ספקטקולרי יש לנו כאן. הפועל חיפה תוקפת את ההגנה הפתח תקוואית גלים גלים, אבל הבחורים מאם המושבות עומדים כחומה בצורה... והנה ג'ובאני רוסו, הנפוליאון של מרכז השדה (מגביר את הטון)... הוא מעביר את הכדור למילנקו, מילנקו חותך ללירון בסיס, לירון מול השוער ו... לא! איזו החמצה שלומיאליית של החלוץ החיפני!

לייבו תופס את ראשו באכזבה ומכבה את הטרנזיסטור. הוא מביט באורי.

לייבו: תשמע בדיחה: 2 סינים מטיילים בהרים. לאחד קוראים קמ-פונג, לשני קמ-פינג...

לייבו: הבאתי לנו נעליים לתנאי שטח. שלא יעקצו אותנו כל מיני... חיות רעות. הן גם נעליים רב תכליתיות. אתם קולטים את האלסטיות? אפשר לעשות איתן הרבה פעילויות (מביט באורי) לשחק כדורגל למשל.

אורי: אני שונא כדורגל.

לייבו: (לייבו מתחיל לחקות את זוהייר). "ואיזו התקפה ספקטקולרית, שימו לב לדודי לייבוביץ, הקיצוני סופה מנווה שאנן. הוא מהתל במגינים כאילו היה דנידין הרואה והבלתי נראה, חולף על פניהם ומוסר את הכדור לחלוץ האגדי, אורי גזית... שימו לב לאורי הערמומי המחזיק עתה בכדור, ומעמיד פנים כאילו אינו יודע מה לעשות... אבל למעשה, הוא רוקח תכנית פעולה ספקטקולרית, שבסופה הוא יבעט אל השער בעוצמה ובהפתעה... אף אחד באצטדיון לא מוכן לכך, אבל הנה – אורי שלנו מכון לעבר השער, מניף את רגל ימין ובוטט... גול!!!

אורי בוטט בכדור ולייבו תופס אותו כמו שוער מיומן.

תמונה 10

קמפינג. לילה. נילי ולייבו יושבים מחוץ לאוהל של לייבו.

נילי: אורי הוא כמו קיפוד עכשיו. כל מי שמתקרב אליו, הוא ישר יורה קוצים

לייבו: דורבן

נילי: מה?

לייבו: דורבן יורה קוצים. לא קיפוד

נילי: גם מבין בכדורגל, גם חזק בזאולוגיה..

לייבו: אני גם חזק בקולנוע אמריקאי של שנות השבעים, ידעת שבסרט -

נילי: שששש...

לייבו: הילד...

נילי: נרדם

לייבו: אני לא..

נילי: לא?

לייבו: אני לא ממש משוחרר, בחיק הטבע. אני הרבה יותר בחור של אספלט. (נילי מנסה לנשק את לייבו)

לייבו: תגידי את ידעת שבסרט הסנדק כל פעם שמישהו אוכל תפוז בסוף הוא מת?

נילי: אתה יודע שאתה שכשאתה נבוך אתה מתחיל לקשקש?

הוא מקבל ביטחון ורוכן לעברה. הם מתחילים להתמזמז, כשלפתע נשמע קול מבחוץ.

אורי: אמא!

לייבו: נרדם... מתעורר...

נילי קמה.

נילי: שתי דקות. אל תלך לשום מקום

לייבו: לאן אני אלך? יש פה טבע בחוץ.

נילי מחייכת ויוצאת מהאוהל. לייבו ממתין כמה שניות, מוודא שהיא התרחקה, ואז שולף את הרדיו, מדליק אותו על ווליום נמוך ומקשיב.

קריין ברדיו: כן, ועכשיו אנחנו רוצים לדבר על התיקו המאכזב של הפועל חיפה, שספגה שער ממש בזמן הפציעות...

לייבו: הכל בסדר?

נילי: הכל בסדר

לייבו: באמת?

נילי מכבה את האור.

לייבו: נילי, יש לי וידוי. יש סיכוי שאת אפילו... תגרשי אותי מכאן

נילי: אני מקשיבה...

לייבו: אני אוהב כדורגל. אני באמת באמת אוהב כדורגל

נילי: (במשחק מוגזם, בכוונה) ידעתי שאתה לא יכול להיות כל כך מושלם!

לייבו: אני ממש אוהב כדורגל. זאת אומרת.. אם הקבוצה שלי לא מצליחה, זה אומר ש..

נילי: שמה?

לייבו: שהולך לקרות משהו לא טוב. בואי נגיד שבתוך האוהדים של הפועל חיפה – זו הקבוצה שלי, אני נחשב לסוג של.. אני הקמע של הקבוצה, בקיצור

נילי: המה של הקבוצה?

לייבו: הקמע, הקמע. מגיל שלוש עשרה. הפועל חיפה התייצבה למשחק גמר גביע המדינה, מול היריבה העירונית המושבעת, מכבי חיפה. אף פעם לא זכינו בשום תואר. מכבי שולטת במשחק. הם תוקפים אותנו גלים גלים. ואז ברגע נדיר, הפועל יוצאת להתקפה. פתאום – לא יודע מה נכנס בי – אני נעמד על המושב, מרים ידיים וצועק בקול הכי חזק שהיה לי – "עכשיו מבקיעים גול!". תוך שנייה, כל הטריבונה עושה לי "ששש!!". זה אוהדי הפועל. הם כולם פוחדים מעין הרע. אבא שלי צובט אותי חזק חזק בכתף, שאני אשתוק. בקיצור, עשיתי לו בושות. אבל אז, קורה הבלתי יאומן. אנחנו מבקיעים גול. בדיוק כמו שצעקת! לקחנו את הגביע, ועוד בדרכי (צועק) גול!!

נילי: ומאותו רגע..

לייבו: אם אני לא מגיע, כולם מתחילים להילחץ.

נילי: אז יש לך נקיפות מצפון, כי לא הגעת היום למשחק..

לייבו: (מבווייט) קצת..

נילי: תברר מה התוצאה.

לייבו: ביררתי... (שולף את הרדיו) גמרנו תיקו.

נילי: נו?

לייבו: אבל חטפנו גול בדקה תשעים, שזה... איום ונורא. אנחנו רצים לאלופות. אף פעם לא זכינו באלופות.

נילי: זאת אומרת שאם אנחנו...

לייבו: (פאזה, לייבו מבוייש) בדיוק

משתררת שתיקה. נילי חושבת.

נילי: אני לא ממש מבינה בכדורגל, אבל....

לייבו: כן?

נילי: אולי אפשר להתחיל במשחק, אבל לרדת במחצית...

היא מחייכת. לוקח לו זמן להבין, אבל כשזה קורה, חיוך רחב ממלא את פניו. האור דועך, ברגע נשמעים צלילי השיר "דבש ניגר" של הפרברים.

תמונה 11

פופאי ולייבו בחנות נעליים של לייבו.

פופאי: תגיד לי, מה אתה מקשיב לי? אני אמרתי לך להקשיב לי? איזה שטות. איך נתתי לך ללכת.

לייבו: בסדר, היה תיקו. לא הפסדנו

פופאי: היה גול בדקה תשעים, זה מה שהיה. אני לא צריך להסביר לך באיזה דרגת חומרה מדובר

לייבו: גם אני חשבתי ככה, אבל גם בית"ר גמרו תיקו. אז הפער בינינו נשמר

פופאי: תקשיב לי טוב מה אני אומר לך. אם היינו מנצחים, היינו שוברים את בית"ר מוראלית. שוברים אותם!

לייבו: טוב אז מה, מה.. איך מתקדמים מכאן?

פופאי: לא יודע, בוא נראה מה יהיה באימון ערב, החבר'ה קצת מתוחים מקווה שלא יהיו דרמות

לייבו: עזוב את השחקנים, מה אומרים המספרים?

פופאי: אני לא מבין למה אני אומר לך את זה- אבל המספרים דווקא לטובתך.. (פאזזה) ההסתברות בעונה הזו, שאחרי משחק לא טוב יש אימון מוצלח היא 83.2 אחוז.

לייבו: אז איך שנגמר האימון, אני הולך לנילי

פופאי: רק אם זה אימון טוב

הם שותקים.

לייבו: פופאי, זה לא נראה לך לפעמים מטומטם לגמרי כל הדבר הזה!

פופאי: מה מטומטם בזה?! תגיד לי, אתה מאמין באלוהים?

לייבו: הוא ברא את מכבי חיפה. לא מת עליו.

פופאי: אבל אתה מאמין, שיש איזה כוח עליון, שהוא מעבר להיגיון?

לייבו: מאיפה אני יודע את זה?

פופאי: כי אתה יודע, אחרי כל כך הרבה שנים - כשלקבוצה הולך, גם לנו הולך. וההיפך

לייבו: הכל זה סתם תירוץ

פופאי: מה קרה ב-63?

לייבו: בן גוריון התפטר...

פופאי: לקבוצה!!

לייבו: לקחנו גביע..

פופאי: ומה עוד קרה?

לייבו: לא יודע

פופאי: (בפסקנות) נשיקה ראשונה שלך בחיים. עם שלומית נחמיאס. הלאה, 1975

לייבו: סיימנו מקום שני. פספסנו אליפות הסטורית

פופאי: ו...?

לייבו: (בעצב) התחתנתי עם ענת

פופאי: אתה מתחיל לראות פה איזה קו סיסטמטי?

לייבו: אוקיי, 1991...

פופאי: עלינו ליגה

לייבו: ואבא נתן לי לנהל את החנות.

פופאי: ומה אני קיבלתי?

לייבו: מנדבבוסקס.

פופאי: קביעות בנמל. האירוע של כל הזמנים, אל תזלזל. אנחנו ממשיכים במסע שלנו בזמן, ומגיעים ל-1994

לייבו: (חושב) דרור קשטן פוטר מהקבוצה... ולאבא שלי גילו את המחלה

פופאי: אני מתאר לעצמי שכבר אין טעם לספר מה שהיה בשנה שעברה, פספסנו אליפות ברגע האחרון, אבא שלך מת ואשתך עזבה אותך לטובת העודד הזה!

גרשון: תדע לך שאני נטשתי באמצע אימון רק בשביל לדבר איתך. רק שתדע לך! אז מה כבר אמרתם על עודד?

פופאי: שהוא פורצ!

גרשון: פורצ פורצ, אבל יש לו פורד. קונטיננטל!

פופאי: מתי ראית את האוטו שלו?

גרשון: כשהם באים אליי, לארוחת ערב שבת

לייבו: הם כבר באים אליך, לארוחת ערב שבת?

גרשון: מה קורה לייבו? אתה לא שומע טוב? הצרצרים בקמפינג הרסו לך את האזניים?

לייבו: גרשון, אל תתחיל אתי

גרשון: מה יש פה להתחיל? הכל נגמר.. ביקשתי שלא תיסע לקמפינג, נסעת בכל זאת, וחטפנו גול בדקה תשעים. זה בדיוק כמו בתורה. העם חוטא, אלוהים כועס, בום – נהיה ברוך.

[פאזזה, מנסים להבין]

פופאי: אני לא הבנתי מי האלוהים בסיפור הזה

גרשון: תדע לך, השחקנים יודעים טוב מאד שאתה התפרפרת. רק שתדע לך.

לייבו: הקבוצה שלנו רצה לאליפות. כן, גרשון, רצה לאליפות! (בקול רם) ניצחנו תשעה משחקים רצופים, יש לנו שבע נקודות פור בפסגה, עם משחק חסר, ואנחנו אות ומופת של כדורגל טוטאלי. אייאקס של קרית אליעזר. אבל במקום לשמוח, אתם רק יושבים ומתים פה מפחד כל הזמן. מה יהיה שניקח אליפות, גרשון?

גרשון: תפסיק כבר להגיד את המילה הזאת!

לייבו: אליפות, אלופים, אלוף הארץ, אלוף בצלות, אלוף שום, אלוף במיל'

גרשון, פופאי ולייבו הולכים לטריבונה.

גרשון: אתה חושב שאתה חכם גדול, נכון? אתה חושב שאתה יכול לבוא לפה, ולשנות סדרי בראשית! תחשוב על אבא שלך. לא נמאס לך לתקוע לנו מקלות בגלגלים? (מגביר את הקול) בלודג' אני ואבא שלך נלחמנו על קידוש השם! קידוש השם!!!

לייבו: אתם אכלתם שינקן

גרשון: תגיד לי, חוכמולוג, היה שווה להרוס קבוצה שלמה בשביל ג'מבורי?

לייבו: האמת, גרשון, שהיה מצויין בג'מבורי. ותדע לך שהיא בחורה מדהימה.

קול מאחור: שלום הפועל חיפה.

שלושתם מסתובבים, ורואים להפתעתם את ענת, עם צעיף של הפועל.

פופאי: אוי ואבוי לי

גרשון: מה את עושה פה, ענתל'ה?

ענת: התגעגעתי, אז באתי.

לייבו: החברים של נטאשה... כלום

ענת: זאת גם הקבוצה שלי, לא?

פופאי: רק שלא ראינו אותך פה מהתחלת העונה.

ענת: נראה לך שאני אפסיד משחק? עברתי ליציע 2

פופאי: נו ברור, עם כל הכרמליסטים. קהל של קונצרטים.

ענת: כן, גם אסור להכניס לשם סנדוויצ'ים (חושפת שקית נייר) תגידו שלא התגעגעתם

פופאי: (בהתלהבות) מה, זה עם הרוסטביף?

ענת: אה הא

לייבו מביט בפופאי, שממהר לצנן את התלהבותו.

פופאי: אני לא כל כך רעב.

משתרר שקט, ואז לייבו מתרומם – מבלי לייצר קשר עין עם ענת.

לייבו: תמסרו בהצלחה לחבר'ה באימון

גרשון: לאן אתה הולך, לייבול'ה?

לייבו: אי בודד.

ענת: קח אתך לפחות סנדוויץ'!

לייבו (מבלי להביט אחורה) אני מעדיף לבלוע חריף ירוק

משתרר שקט.

גרשון: טמבל

פופאי: אפשר להבין אותו. לא ככה? (מביט בענת)

ענת: ככה

שוב משתרר שקט.

ענת (לגרשון): אבא, אתה יכול להשאיר אותנו רגע לבד?

גרשון: אני כבר מפחד להשאיר אותך לבד

ענת מביטה בגרשון בתוכחה, למשמע העקיצה הברורה. גרשון נאנח והולך משם

ענת: טוב יאללה, תשפוך את זה, נו. יצאתי זונה. דפקתי ת'ברז של החיים. כל מה שתגיד, נכון. תפתיע אותי ותגיד לי שאתה לא שונא אותי

פופאי: אני שונא הפתעות

ענת: ודודי? הוא זורק חיצים על הבובת וודו שלי?

פופאי: אין לו זמן לזה. הוא מאד עסוק

ענת: ככה שמעתי

פופאי: אז מה ענת, מה מביא אותך אלינו?

ענת: (מבחינה בגרשון, המצוטט להם) אבא, לך מפה!

גרשון: אל תעשי שטויות!

גרשון זז משם, באי נחת מופגן. פופאי שותק.

ענת: קח נו, אני לא אלשין.

פופאי מהסס, ולוקח סנדוויץ'.

ענת: תגיד, איך היא?

פופאי: מה נהיה ענת, מה את רוצה?

ענת: סתם מתגעגעת. טבעי, לא?

פופאי: בטח. כמו לעזוב את בעלך שבוע אחרי שאבא שלו מת לטובת מודל משופר. מה יותר טבעי מזה?

ענת: לא ענית לי על השאלה

פופאי: לא יודע איך היא. עוד לא פגשתי אותה

ענת: מה, הוא עוד לא הכיר לך אותה?

פופאי: בואי נגיד שאני מכיר אותה.. מסימולציות

ענת: היא לא באה למשחקים?

פופאי: לא מעניין אותה כדורגל

ענת: מה אתה אומר.. הוא מדבר עליה הרבה?

פופאי: הוא מדבר עליה כאילו שהיא החברה השלישית בפרברים

ענת: זה נראה לך כמו אהבה, או שהוא פשוט סוף סוף נזכר במה שיש לו בין הרגליים?

פופאי: לגבי חלק ב', הזיכרון חזר אליו לגמרי. לגבי האהבה, בואי נגיד שהוא הפסיד משחק בשבילה

ענת: או ווה

פופאי: בדיוק. או ווה גם לך

פופאי מתחיל ללכת משם. ענת עוצרת אותו.

ענת: (נותנת לו את השקית) תביא לו סנדוויץ, הוא אוהב את זה.

פופאי מהסס, ולוקח את השקית.

תמונה 12 – לייבו מוצא משפחה חדשה\פוגה קטנה

לייבו ונילי על כורסא בסלון ביתה, מתמזמזים.

נילי: הפועל ניצחה אתמול

לייבו: איך את יודעת?

נילי: אתה כמו רוח סערה

לייבו: כשאני לא בטבע אני חיה רעה.

אורי: אמא!

נילי: מה חמוד שלי?

אורי: אני לא מצליח להירדם, אני יכול לבוא אליכם, לסלון?

נילי מביטה בלייבו, שמחייך בפרצוף של "אין מה לעשות".

נילי: (מחייכת, לאורי): כן אבל רק לקצת

אורי מגיע תוך שנייה, בטריינינג. הוא מחליף כאפות עם לייבו.

אורי: לייבו שתיים אפס. ג'ובאני רוסו ומילנקו שמו!

נילי: בסוף תהיה אוהד הפועל חיפה.

לייבו: (לאחר פאזזה) אז מה? לא מצליח לישון?

אורי: אני מתהפך ושוב פעם מתהפך, ולא עוזר כלום

לייבו: יותר מדי מחשבות בראש?

אורי: גם לך זה ככה?

לייבו: גם לי זה ככה? אני המצאתי את זה.. (לייבו רומז לנילי לצאת) אני אעשה לך קורס מזורז בגירוש מחשבות

נילי: אבל מזורז

נילי יוצאת משם בחיוך.

לייבו: איזה מחשבות יש לך?

אורי: איזה ילד אחד בכיתה שמציק לי... וגם המבחן שהיה לי ביום שישי באנגלית. לא היה משהו.

לייבו: אל תדאג יהיו עוד הרבה בחינות. תגיד, יש לך חברה?

אורי: לא וגם לא תהיה לי אני שונא בנות

לייבו: ארבעים שנה מהיום, וזה עובר לך

אורי: זה עבר לך עם אמא שלי?

לייבו: בדיוק ההיפך. אני לא מפסיק לחשוב עליה..

אורי: גם היא עליך

לייבו מחייך. יש שתיקה.

אורי: גם אני לפעמים... גם אני חושב על אמא

לייבו: על מה אתה חושב?

אורי: שלא יקרה לה כלום

לייבו מתרגש. הוא אפילו מעביר יד – מעין ליטוף – על פניו של אורי.

לייבו: אני כבר סיפרתי לך על אמא שלי?

אורי: לא

לייבו: קראו לה מינה. היא מתה כשהייתי בן שש

אורי: ממה היא מתה?

לייבו: ממחלה. ובגלל זה.. אני יודע מה זה לחיות רק עם הורה אחד. ולדאוג כל הזמן, שהוא יהיה בסדר

אורי: אתה בכלל זוכר אותה?

לייבו: אני לא זוכר הרבה...

אורי: כלום?

לייבו: אני זוכר איך היא הייתה מרדימה אותי בלילה

אורי: איך?

לייבו: אמא שלי העריצה להקה, שקראו לה הפרברים. בעצם, צמד. שני זמרים. וכל לילה, היא הייתה מרדימה אותי עם שיר שלהם, שהיא הייתה שרה. היה לה קול נהדר. עד היום, כשאני שומע הפרברים, אני נזכר בה. זו בעצם המזכרת היחידה שלי ממנה

משתררת שתיקה.

אורי: לייבו...

לייבו: מה, חמוד?

אורי: אתה מוכן לשיר לי פרברים?

לייבו: זה רק יעשה לך סיוטים. תאמין לי

אורי: נו, לייבו...

לייבו: אין סיכוי

אורי: אז רק תזמזם. בלי מילים

לייבו נבוך. אחרי כמה שניות, הוא מתחיל לשיר את מנגינת "פוגה קטנה". אורי צוחק. אחרי כמה שניות, אורי מתחיל לשיר, לפי המוזיקה.

אורי: איזה מין זמר זה לייבו, זמר כל כך נורא

לייבו: (ממשיך את המנגינה) ואם לא תפסיק אז תישבר המנורה..

שניהם צוחקים. נילי חוזרת ומביטה בהם בחיוך. לייבו משכיב את אורי לישון.

תמונה 13 - בוא נעשה ילד, לייבו

דירתו של לייבו. ענת נכנסת.

ענת: "החולמים אחרי השמש". מצאתי אותו אתמול ב"התקליט".

לייבו: מה את רוצה?

ענת: לשמח אותך

לייבו: זה חידוש

ענת: שלום גם לך

לייבו מביט בתקליט. עיניו אורות

לייבו: את יודעת כמה שזה נדיר?

ענת: אה הא..

לייבו: שימי לב לצילום העטיפה, יוסי חורי קיבל את המעיל הזה, עם ה... צמר כבשים, מחבר טוב בחבל הבאסקים. זה מתכתב עם השיער השופע שלו

ענת: עכשיו אפשר להיכנס?

לייבו: מה? אה, זה היה שוחד כאילו?

ענת: לא כאילו. פחדתי שתזרוק עליי משהו

לייבו: פחד מוצדק. טוב. כנסי

ענת: שאני אכין קפה?

ענת: אז תה? את הלייבו ספישל?

לייבו: אל תגזימי. פשפש.. עבודת יד. איטלקי?

ענת: ממילנו

לייבו: תיזהרי רק לא לנעול אותן כשאת רצה קדימה. סוליית הביניים שלהן לא בולמת שום זעזועים. ואני מבין בזעזועים.

ענת: בינינו? הן באמת הורגות לי ת'רגל

ענת: לא השתנה פה כלום

לייבו: למה שישתנה?

ענת: חשבתי שהיא... תכניס פה קצת טאץ' נשי

לייבו: קוראים לה נילי...

ענת: אני יודעת. כיף לך?

לייבו: מאד

ענת: אתה נראה טוב. יש לך תמונה שלה, של נילי?

לייבו: האמת שכן.. רוצה לראות?

ענת: חמודה... אם אתה אוהב את הסגנון של נערת הכפר התמימה

לייבו: את אשת העיר הבוגדנית כבר מיציתי

פרברים: לו על כתפיו נשאנו שנית תינוקות, לו רק יצאנו שנית לחרוש ולזרוע, לו רק יכולנו לקצור, לו רק לצאת ולבצור, לו רק ידענו לנצור חדות הנוער...

לייבו: מה קורה, ענת?

ענת: מה קורה?

לייבו: באה לפה עם תקליט, מתחילה לשיר לי הפרברים

ענת: ("פונה" לתמונת האבא) מה אני עושה אתו, חיים?

לייבו: אל תדברי אליו! אין לך זכות לזה. את עזבת, לא אני.

ענת: מה אתה רוצה? זה סיפור על תרנגולת מבוגרת שפגשה תרנגול צעיר.

לייבו: קוקוריקו אחד קטן ואת עוזבת?

ענת: הוא עזב אותי.

לייבו: אה... תנחומי. או ברכותי. מה שתרצי.

ענת: נטש אותי לטובת אפרוחית צעירה. אני מניחה שאתה יכול לקרוא לזה צדק פואטי (פאזזה) פתאום מגיע מישהו ומחזר אחריי, ואומר לי כמה שאני נהדרת, ויוצאת דופן. וזה עבד עליי, דודי. אני רק בן אדם (פאזזה)

לייבו: חשבתי שאת תרנגולת.

ענת: פתאום הבנתי שכסף זה לא הכל בחיים.

לייבו: גם זיונים זה לא הכל.

ענת: זיונים זה לא מעט... התגעעתי אליך דודי.

לייבו: זהו? התגעעתי אז באתי?

ענת: קיבלתי אתמול טלפון.

לייבו: מי זה היה, משיח? הוא סוף סוף גם מטלפן?

ענת: זאת הייתה דוקטור שושני

לייבו: באמת? מה שלומה?

ענת: היא התקשרה לספר לי, שהגיע לארץ טיפול הפרייה חדש. בזרעים כמו שלך, שסובלים מתנועתיות נמוכה. זו מין צנטריפוגה כזו, שמסובבת את הזרעים בעוצמה מאד גבוהה

לייבו: הזרעים שלי מאד ישמחו

ענת: דודי אני רצינית. היא אומרת שעם הטכניקה הזו יש סיכויי הצלחה של כמעט תשעים אחוז.

לייבו: במקרה של הפועל חיפה חייבים ודאות של מאה וחמישים אחוז

ענת: דודי, נו... הסיכויים שלנו עלו מ-20 לתשעים.

לייבו: אבל ענת את בת 45.

ענת: אני בת 46 ואני עוד מבייצת ושושני אומרת שאני יכולה.

לייבו: אז שד"ר שושני תעשה לבד.

ענת: זה שקיבלתי את הטלפון ממנה שנייה אחרי שעודד זרק אותי, זה הרגיש כאילו.. כאילו שאנחנו חוזרים הביתה באוטו אחרי שהפסדנו כמובן בעוד משחק, ופתאום שומעים ברדיו שהפועל החתימה את מרדונה. אתה מבין?

לייבו: לא הגיוני, הוא כבר פרש.

ענת: אין לך מה להגיד על זה?

לייבו: מה את רוצה? את באה לפה, מפילה עליי פצצה של חמש טון ורוצה שאני אדבר?

ענת: אתה מבין שזה נס

לייבו: את מבינה שאני עם נילי

ענת: בסדר, נילי. כמה זמן אתה מכיר את נילי? שלושה חודשים? אנחנו ביחד מהתיכון. ואתה יודע מה דודי? מה שהכשיל את היחסים שלנו זה שלא הצלחנו להביא ילד. והנה, פתאום אפשר. זה מדהים, זה מה שחלמנו עליו כל השנים. ילד של שנינו. דודי לייבוביץ' קטן. לייבובונצ'יק. תחשוב רק על הפוטנציאל של השירי ילדים שנוכל ללמד אותו (פאזזה). לאוטובוס נכנסת גברת עם סלים, תראו איך היא תופסת את כל הספסלים, הילדה הכי יפה בגן, יש לה עיניים

לייבו: אה אה. אל תבלבלי לי את הילד עם מגדרים

ענת: אפשר גם לשכנע את הפרברים להוציא אלבום ילדים.

ענת: מתוק התפוח...תאכל גם מלוח... כי מרוב סוכר בסוף לא תישן עד מחר.... דבש
ניגר, כביסה ישר, סוודר יקר...

לייבו: זה רע ומר...

ענת מנשקת את לייבו. הוא לרגע נסחף ומתמסר, אבל אז מרחיק אותה מפניו.

תמונה 14-15 - אבא אני לא מבין את הסימנים

לייבו מביט בתמונת אביו.

לייבו: אז בוא תראה מה קורה עכשיו: אתמול ניצחנו, כן? ניצחנו. זה ברור וזה סופי. אבל זה סימן ש-מה? שיקרה לי משהו טוב, כן? ז'תומרת שאני ממשיך עם נילי? או ש.. כל הסיפור הזה עם הצנטריפוגה ועם ענת שחזרה פתאום זה המשהו הטוב? תעזור לי, אבא, מתבלבלים לי כל החוקים. אני לא יודע מה לעשות.

תמונה 16

דירתה של נילי. לייבו ונילי מתמזמזים. לייבו מתנתק ממנה.

נילי: היי... מה קרה?

לייבו: כלום

נילי: אז מה?

לייבו לא עונה, רק מתלבש עד הסוף. נילי קמה לעברו.

נילי: אני לא מבינה למה....

לייבו: מה יש פה להבין? אני לא... זה לא הגיוני

נילי: מה?

לייבו: תראי איך את נראית, ותראי אותי

נילי: אני מתה עליך

לייבו: חשבתי שאת איתי בגלל הכסף.

(נילי צוחקת)

לייבו: תגידי, איך זה שאת צוחקת מכל הבדיחות שלי?

נילי: אני אוהבת שאתה כל כך משתדל.

לייבו: אז את בעצם מתגמלת אותי על המאמץ?

נילי: לא, זה מחמיא לי

לייבו: וכשזה כבר לא יחמיא לך יותר?

נילי: אז תצטרך להתחיל לעבוד על חומרים חדשים

שניהם נראים מחוייכים ונינוחים. פתאום, לייבו שולף מאיפשהו ערגלית ומתחיל לכרסם.

לייבו: אפשר להציע לך?

נילי: מה זה?

לייבו: הערגלית שאחרי

נילי צוחקת צחוק גדול.

נילי: אתה תמיד עם ערגליות בכיסים?

לייבו: זה נראה לך מוזר, נכון?

נילי: לא מוזר. סתם.. לא נתקלתי בזה אף פעם.

לייבו: מוזר, מוזר... אני לא אוכל אוכל ירוק ואוכל אדום באותה צלחת; וכשאני רואה את המעגל של דן שילון, אני מנסה לבדוק אם הרדיוס שווה בכל הצדדים

נילי: גם אני עושה את זה

לייבו: עוד לא ראית אותי עושה ספונג'ה.

נילי: אתה עושה ספונג'ה?

לייבו: אני מודד את הגובה של הריצפז עם סרגל

נילי: אולי תעבור לגור פה

לייבו: יש לך סרגל?

נילי: (נבוכה) זה דווקא יכול להיות נחמד אם תעבור לגור פה

משתררת שתיקה.

נילי: (במבט רציני) תן לי נשיקה

לייבו: נילי, בגילי פעמיים רצוף זה לא פשוט

היא עושה לו פרצוף של "נו כבר". הוא מנשק אותה על השפתיים, ברפרוף.

נילי: ככה בדיוק אתה מנשק אותי מהיום שהיכרנו

לייבו: וזה לא טוב? זה לא טוב, נכון?

נילי: אני לא מבקרת נשיקות במקצועי. אני רק מציינת את המוטיב החוזר ביצירה. עכשיו תנשק אותי אחרת

לייבו: איך אחרת?

נילי: תאלתר

(מנשק אותה)

לייבו: וואו

נילי: לא כל כך רע איזה שינוי מדי פעם.

לייבו: אני לא ממש להיט בשינויים. לקח לי 15 שנה עד שהסכמתי להזיז את הכפתור של הבס במערכת משתיים לשלוש. נילי אני צריך עוד זמן.

נילי: אני רק צריכה לדעת שאתה רציני. זה לא רק שנינו.

תמונה 17

בטריבוונה. הפסקת המחצית במשחק. לייבו יושב לבדו בטריבוונה. נכנסים גרשון ופופאי.

גרשון: דיברת אתו?

פופאי: עוד לא

גרשון: מחצית שלמה עברה כבר!

פופאי: אני לא יודע, גרשון. אני לא יודע איך להגיד לו את זה

גרשון: בתור העסקן הראשי של ועד הנמל, אני סומך עליך שתדע איך למכור לו את זה. בהצלחה (גרשון יוצא)

פופאי: (ללייבו) אני חייב דחוף לדבר איתך.

לייבו: דבר

פופאי: אני חייב לדבר איתך על המצב של הקבוצה.

לייבו: מה יש לדבר? אנחנו שני מחזורים לסיום העונה, ראשונים בטבלה, ועוד מובילים עכשיו... כמו חלום.

פופאי: לא כזה חלום. בחודש האחרון יש סימנים מאד מדאיגים של האטה. ירידה של 22 אחוז במספר הבישולים, עליה של 13 אחוז בכמות ההשמטות של דודו אוואט. עליה של 35 אחוז בהחמצות של לירון בסיס.. ראית איזה ביזיון היה פה עד עכשיו

לייבו: פופאי, אנחנו מובילים שתיים אחת

פופאי: יכולנו כבר להוביל ארבע. את האמת? אתה לא מספיק משקיע בקבוצה בזמן האחרון

לייבו: על מה אתה מדבר?

פופאי: מגיע באיחור.. הולך מוקדם..

לייבו: אני מגיע והולך בדיוק כמו פעם

פופאי: גם כשאתה נמצא, אתה פחות מרוכז

לייבו: מה אתה רוצה ממני?

פופאי: (קצת בפחד) שתחזור.

לייבו: אני פה. מה אתה רוצה?

פופאי: לענת.

לייבו: מה??

פופאי: קרתה תקלה. הסתובב לה הראש. אבל עכשיו הראש הסתובב בחזרה

לייבו: הוא חדר לך למוח..

פופאי: מי?

לייבו: גרשון.

פופאי: מה פתאום גרשון. תן לי קצת קרדיט. תחשוב שנייה בהיגיון. מאז גיל 18 אתה עם ענת, וכל השנים האלה הערצת את התחת שלה. לא הסתכלת ימינה או שמאלה. ודווקא שנייה אחרי שהיא מוציאה לך כרטיס אדום פתאום אתה פוגש את האהבה של החיים שלך? לייבו, זה לא פשוט בשבילי כל העניין הזה. אני יודע טוב מאד כמה שהסיפור הזה עם נילי עשה לך טוב

לייבו: עושה לי טוב

פופאי: סבבה. אבל בתכל"ס, אתה בכלל לא מכיר אותה. ויש לה ילד, שהוא לא שלך. והוא אף פעם גם לא יהיה. לך תדע איזה גנים הוריש לו האבא הזה, אולי הוא מכביסט?! לייבו, יש לך את ענת. שהיא כבר חלק מהגוף שלך. ושנה מהיום יכול להיות לך תינוק!... ילד קטן. שיגדל לתוך הפועל. לתוך המישפוחה שלנו. החיים זה לא זיקוקים. החיים זה לקום בבוקר, לעבוד קשה, לחזור הביתה, לשתות איזה בירה, להסתכל על הים והכרמל, ולהגיד 'וואלה. לא רע פה בחיפה'

לייבו: פופאי, אני נמאס לי מלהיות הפרברים. אני רוצה להיות הדודאים. [שריקה]

פופאי: תדע לך שאתה יורק על המורשת של אבא שלך!

(המשחק מתחדש)

פופאי: (צורח למגרש) לא, חתיכת אידיוט! (הפועל סופגת שער)

פופאי: אתה צריך עוד סימן? עוד אסון צריך לקרות? שג'ובאני ייפצע?

לייבו: תפסיק

פופאי: אם אנחנו מפסידים היום, הכל מתחיל להתפורר. מתחילה דמורליזציה. הפער בצמרת יורד לשלוש נקודות, עוד שבועיים באים לפה מכבי ת"א עם נימני וקוביקה ועושים לנו סוף ואז הלכה האליפות! אנחנו הפועל חיפה, לייבו, לא מנצ'סטר יונייטד

גרשון מגיח מאחור.

גרשון: (צועק) (יום כיפור!) כדור שלג! זה מה שיהיה פה! (ללייבו) עכשיו אתה מרוצה, פרזיט!

לייבו: תניח לי

גרשון: אני לא צריך להניח כלום. ההוא למעלה (מצביע לשמים) כבר אמר הכל. חוץ מזה שאלוהים יירד עכשיו מהשמים, וידליק אש בעץ זית, קיבלת את כל הסימנים

לייבו: בסנה, גרשון, בסנה.

גרשון: טוב חמוד, זה כבר יותר גדול משנינו העניין הזה. פה יש אליפות – בעזרת השם, ופה יש זוג, ששנים לא הצליח להיכנס להריון ופתאום

לייבו: ושם יש אישה שזרקה אותי כמו כלב. ובמקרה היא הבת שלך.

גרשון: נכון! הבת שלי התנהגה כמו.. כמו צצה! אין מה לדבר. בושה. בושה וכלימה. זה מה שהילדה הזו הביאה עליי. אבל היא למדה את הלקח שלה, וכולנו בני אדם, כולנו עושים טעויות. והיא ביקשה סליחה. "במקום שבעלי תשובה עומדים, אפילו צדיקים..." אני לא זוכר את הסוף של המשפט.

לייבו: זה באמת נאום מרגש, גרשון. אבל יש לי את ניילי, ואני אוהב אותה

גרשון: בסדר גמור. תעשה מה שאתה רוצה, רק שתדע לך, הילד הזה ששמעתי שיש לה – הוא לא הבן שלך; אתה לא גידלת אותו; אתה לא ראית אותו הולך בפעם הראשונה, מדבר בפעם הראשונה, לא שמעת אותו אומר "אבא!"... קרה פה נס, אלוהים נותן לך פתאום מתנה. אל תפספס אותה.

פופאי: לייבו, לייבו, בבקשה תקשיב לי, אני פונה אליך עכשיו לא כמינה צמח. כקמיל פוקס. מתחילת העונה, לא קרה שאיבדנו יתרון של 2 שערים, אתה לא רואה מה קורה פה?

לייבו: תגידו לי, מה קורה לכם?

גרשון: דקה 90. זה מה שקורה לנו

פופאי: השופט הוסיף ארבע דקות. אני לא צריך להזכיר לך את הסטטיסטיקה האומללה שלנו בזמן פציעות

לייבו קם.

גרשון: לאן אתה הולך?

לייבו: ליציע שתיים

גרשון: יציע שתיים?? אתה לא תדרוך ביציע שתיים

לייבו: מה תעשה? תזרוק אותי משם?

פופאי: לייבו, לייבו די

לייבו ממשיך ללכת, פופאי קם ומנסה לעצור אותו בידו.

פופאי: לייבו, אתה לא יכול ללכת נו. אתה הקמע של הטריבונוה!

לייבו נעצר, ומסתובב אליהם.

לייבו: ואם נשאר תיקו עד הסוף, אתם יורדים ממני?

גרשון ופופאי נראים המומים. הוא דחק אותם לקיר.

לייבו: אני רוצה לשמוע. אם נשאר תיקו, אין יותר דיבורים על נילי וענת?

גרשון: בשום פנים ואופן לא!

לייבו: (לפופאי) נו, פרופסור מינה צמח?

פופאי: בסדר גמור. ואם מפסידים?

לייבו: זה לא יקרה.

לייבו חוזר לשבת בספסל, ודוחק באמצעות כתפו את פופאי. הם מביטים בחרדה במתרחש על הדשא. לפתע פופאי קם ומתחיל לצעוק. הפועל חוטפת גול.

לייבו: עוד לא נגמר

שריקת הסיום נשמעת.

פופאי: אתה יודע מה אתה צריך לעשות.

תמונה 18

דירתה של נילי. לייבו מגיע.

נילי: הפתעה!! מזל טוב, מתוק

אורי: מזל טוב, יא הפועל

לייבו: תודה, חמודים. זה רק עוד שבוע..

נילי: (ללייבו, בשקט) לא הצליח להתאפק.

היא מחווה בראשה לאורי הנרגש.

אורי: לייבו, אתה רוצה שאני אתן לך עכשיו את המתנה, או בסוף?

לייבו: (מבולבל) בסוף?

אורי: בסוף של המסיבה

לייבו: כן. בסוף

נילי: בוא (היא נוטלת את ידו של לייבו). יש הפתעה, שעבדנו עליה המון זמן. נכון אורי? שלוש ארבע ו..

אורי ונילי שרים לפי המנגינה של "סילבריו" של הפרברים.

נילי: (שרה) אוי ויי זה לייבו, נזכר לו במשהו, באמצע היום הוא סוגר ת'חנות מתחיל לרוץ מהדר לכרמל, מטפס מטפס, זה בכלל לא פשוט כולו מודאג, הוא לגמרי במתח, מזיע כולו, מתנשף כמו קטר במדרגות הוא עולה כמו צ'יטה, פותח ת'דלת ושם נעצר, אוי לייבו –

אורי: (שר) וזה איום ונורא

נילי: (שרה) נזכר ש..

אורי: (שר) שכח לסגור ת'מנורה

נילי: (שרה) בבית..

אורי: (שר) וזה איום ונורא..

נילי: אוי לייבו...

שלושתם צוחקים.

נילי: (ללייבו) איך אני בתור זמרת?

לייבו: (עונה בשירה) וזה איום ונורא

הוא ניגש לשניהם ומתחבק איתם ממושכות.

אורי: עכשיו הפאי תפוחים מח-גית.

אורי רץ משם.

נילי: (ללייבו, בחיוך נבוך) אני יודעת שהיומולדת רק עוד שבוע, אבל קניתי לך כבר משהו על החשבון, שתוכל להתחיל לעבוד. ריצפז, ו-מטר. תתחדש.

לייבו: (מתלבט ובסוף אומר) אני חושב שאני צריך פסק זמן. ואני לא מתכוון לממתק. הצטברו לי יותר מדי דברים על הראש. אני צריך זמן

נילי: כמה זמן?

לייבו: 13 יום..

נילי: למה דווקא 13 יום?

לייבו: מספר מזל

נילי: (קולטת) עוד 13 יום זה המשחק.

לייבו: מה זה קשור?

נילי: לייבו, אל תעבוד עלי. תגיד את האמת, זה המשחק נגד מכבי תל אביב.

לייבו: הלחץ הורג אותי

נילי: (קולטת) הפסדתם אתמול, נכון?

לייבו: כן

נילי: אתה מפחד שאני אהרוס לכם את האליפות

לייבו: איזה שטויות

נילי: אתה הקמע, ואני... מה הם אומרים שאני? יוקו אונו?

לייבו: זה לא מה שהם אומרים

נילי: הם מספרים לך שבגללי לא תקחו אליפות נכון? גם אם אני הולכת לפי ההיגיון העקום שלכם, מאז שאתה אתי הקבוצה לא מפסיקה לנצח

לייבו: זה לא מדויק, היה רצף נצחונות עוד לפני שנפגשנו. והנה, אתמול הפסדנו

נילי: ואתה באמת חושב שזה בגללי? מה אתה חושב שיקרה עוד 13 יום?

לייבו: אני לא יודע

נילי: ואם תנצחו, מה, תבוא לגור איתי? ומה יקרה בעונה הבאה? ומה אם תהיה עוד אליפות?

לייבו: טשש טשש טשש, אל תגידי...

נילי: לא נמאס לך להתחבא מאחורי התקליטים והפרברים והאמונות התפלות של הכדורגל? יש חיים שלמים בחוץ. ואני ואורי חלק מהחיים האלה. אז מה באמת הבעיה שלך, אני או הכדורגל?

לייבו: אני לא יודע אני מבולבל

נילי: אתה פחדן.

הם עומדים זה מול זה ושותקים. אורי נכנס עם העוגה והנרות. נילי ולייבו מביטים זה בזה.

נילי: אתה מכבה עכשיו את הנרות. בשבילו, רק בשבילו. ואחר כך אתה הולך מכאן.

אורי: עכשיו נראה אם אתה מכבה אותם בפוף אחד.

לייבו נושף בנרות. חושך.

תמונה 19

ספוט עולה לאט על לייבו המדבר אל אביו. הוא עומד, לבוש ליציאה.

לייבו: אם אני חוזר אליה עכשיו, דופק בדלת, היא פותחת ואז אני מחבק אותה, ומחבק אותה עוד יותר, אז מה כבר יקרה? מה? לא נזכה בליפות? ואם לא נזכה בליפות, אבל יהיה לי אותה, את נילי. זה כל כך נורא אבא? מצד שני, ענת חזרה.

ספוטים על פופאי וגרשון.

פופאי: זה סיפור על מורשת!!

לייבו: אבא היא פה, זאת עובדה.

גרשון: זה סיפור על משפחה. זה סיפור על הסכמים שנחתמו בדם.

לייבו: וגם יכול להיות לנו ילד, אבא. ילד שלי. נכד שלך. ליבוביץ' קטן. ליבוביץ'ון.

פופאי: ואם אנחנו לוקחים אליפות לייבו, אם זה קורה לנו סופסוף אחרי כל הזמן הזה- אני נשבע שאני, פופאי בן משה, רץ בתחתונים אדומים מסביב למגרש. בתחתונים אדומים, לייבו!...

לייבו: אז לאן אני הולך אבא? תענה לי. לאן אני הולך מכאן?

ספוט על ענת.

ענת: אוהבים אותך לייבו. כולנו.

תמונה 20

פופאי, לייבו, גרשון וענת מתלבשים ומתארגנים לקראת משחק האליפות.

קריין: בעוד דקות אחדות ייפתח באצטדיון קרית אליעזר בחיפה, משחק הכדורגל בין הפועל חיפה ומכבי תל אביב. ניצחון של הפועל חיפה יעניק למועדון תואר אליפות הסטורי.

זוהיר בהלול ברדיו: כן דני. פעמי ההסטוריה נוקשים על שערי איצטדיון קרית אליעזר, המלא מפה לפה. רבבות האוהדים באדום ניצבים כאן בלב הומה, כששאלה אחת גדולה מרחפת ממעל. האם בעוד תשעים דקות נחזה כאן באליפות תקדימית, מרגשת ומסחררת של הפועל חיפה.

תמונה 21

הטריבונוה. פופאי, ענת, גרשון ולייבו יושבים במתח אימים. לייבו יושב ליד ענת.

פופאי: קום, קום. אוהבים אותך

ענת: הם רוצים להגיד לך תודה, קום

לייבו קם, באי רצון, ומנופף לקהל כמו קיסר רומאי.

לפתע, כולם קמים מכיסאם בהתרגשות. פופאי מתחיל לצעוק.

פופאי: הם עולים! ה-נה הם ב-אים, ה-ש-דים ה-א-דו-מים! ה-נה הם ב-אים, ה-ש-דים ה-א-דו-מים!!

מיד אחריו, כולם מצטרפים לאותה צעקה, שהולכת ומתגברת והופכת לאקסטאטית ממש. הם עומדים וצורחים, פרט ללייבו – שנותר לשבת, מכונס בתוך עצמו. כשהם מתיישבים, ענת שיושבת לצד לייבו פונה אליו.

ענת: מה קורה אתך?

לייבו: מה?

ענת: אתה נראה אוט לגמרי

לייבו: לא, אני אין. אני אין.

משתררת שתיקה. ענת מביטה בלייבו. הוא לא מגיב. ואז שולף מהכיס ערגלית.

ענת: מה אתה עושה?

לייבו: הערגלית שלפני

ענת: אתה עוד מסתובב עם זה בכיסים? קח איזה פרי.

לייבו קם ומתחיל להידחק בין כולם כדי לצאת מהשורה.

גרשון: לאן אתה הולך? מה אתה עושה??

לייבו: אני עושה בשכל!

תמונה 22

לייבו מטפס במהירות, בחדר המדרגות של נילי ובידו התמונה הגדולה של אביו. הוא הביא אותה מהמגרש. הוא מגיע למעלה ונוקש על דלתה של נילי. הוא עושה זאת שוב ושוב, ואין מענה.

לייבו: נילי, תפתחי לי! (פאזזה) אני יודע. את צודקת. אני פחדן. אני הכי פחדן בעולם. אבל הנה, באתי. הנני כאן. (פאזזה) כמו.. ציפורים חגות. הנני כאן, מציץ מחדר מדרגות... (מצטט מהשיר) "אני אבחר בך ואת תבחרי בי ויחד נהיה לרוב". זה היה צריך להיות פלאשבק רומנטי, מהפגישה הראשונה שלנו. פה, בחדר מדרגות. (אין תגובה) את יכולה לפחות להוציא לי איזו כוס סודה? חום אימים פה..." בקיץ הזה תלבשי לבן ויחד נצא לבלות..."

לייבו: (לתמונת אביו) אני מתאר לעצמי שאין טעם לבקש ממך עוד סימן, נכון? בטח יש לזה מלאי מוגבל.

לפתע, דלת הבית נפתחת קלות. לייבו מביט המום בתמונת אביו. מבעד לדלת, הראש של נילי מציצה. היא יוצאת, לובשת שמלה אדומה.

נילי: נראה לי שבקיץ הזה אני אלך דווקא על אדום. זה צבע של אלופים.

לייבו מביט בה בתימהון. היא מחייכת אליו.

נילי: שלוש שתיים. ניצחתם שלוש שתיים! ניצחנו!

זוהיר ברדיו: שער!! שער!!! שער של אורן ניסים! ניסים ונפלאות! שלוש שתיים להפועל חיפה! איזו קרוסלה רגשית אנחנו חווים כאן דני, והפעם -האדום שוב על הגובה. אני רואה כאן לצידי גברים, נשים וטף, כולם לבושים אדום וכולם עם דמעות בעיניים. כי הם יודעים שאולי, אולי, חזינו כאן בכולנו בשער בלתי נשכח. שער שכולו אליפות. שער שהוא אגדה.

הם מתנשקים בלהט. האור מתעמעם. ברקע נשמע רעם של זיקוקים.

על המסך מוקרנים שוטים של פרץ השמחה של שחקני הפועל חיפה המנצחת ושל הקהל המשולהב. ברקע ממשיך השיר המקורי "תלבשי לבן". פופאי חוצה את הבמה בתחתונים אדומים.